

פרשת כי תבא

תשפ"ה

גיליון 277

א לעבטיגער שבת

הארט העשבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

מקיימים את המצוות בשמחה

פניני פרשה

"והיה כי תבא אל הארץ" (כו א)

והיה לשון שמחה הוא.

דהא עיקר כניסתם לארץ ישראל הוא לקיים מצוותיה, וכמאמרם (סוטה יד): **שמש רבנו נתאוה להיכנס לארץ ישראל, דמצוות רבות שנצטוו, אינן מתקיימות אלא בארץ ישראל.** וב'זוהר' (ח"א פד): על 'ארץ ישראל' שהיא לא נבראה כי אם **שיעבדו בה עבודת ה'.** וזהו 'והיה' - חיזוק לקיום המצוות של ארץ ישראל בשמחה. ויעוין 'ב'בן יהוידע' (פרשת ראה) על השמחה המיוחדת בקיום 'מצוות התלויות בארץ'. ואפשר להוסיף דמיד בהמשך כתוב 'מצוות ביכורים' דהיינו בה שמחה יתירה.

"נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה" (כ"ו א)

ב'לשון יחיד' נאמרה כאן. ואפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (עא ב): **ד'כל אחד מישראל יש לו חלק בארץ ישראל',** וזהו 'לך' - לכל אחד ואחד.

"ואמרת אליה" (כו ג)

בדברי רש"י ע"פ ה'ספרי': **שאינך כפוי טובה.** ואפ"ל בדברי: **'ואמרת' בגימטריא: 'הכרת הטוב'.** כן אפ"ל, ע"פ תחילתו של הפסוק: **'ובאת אל הכהן' - התכללות בכהן, והא 'כהן' הוא 'איש החסד',** דזהו גם ענינו של 'הכרת הטוב'.

"וענית ואמרת" (כו ה)

בפרש"י: **'וענית' לשון הרמת קול.** נוכל ללמוד מכאן מהא המובא ד'הקול מעורר את הכונה' (עין ברכות כ"ד: **ובהרא"ש ורבינו יונה שם ובש"ע ק"א**) דבריש: **'וענית' - הרמת קול, ולאחמ"כ 'ואמרת' - אמירה בהבנה וכוונת הדברים, ע"ד הפסוק: 'בה תאמר לבית יעקב', וב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה כ): דהקול מעורר הדעת, בבחינת 'הקול מעורר הכונה' ובשביל זה: **'ונצעק',** ולאחמ"כ: **'וישמע את קולנו'.****

"וענית ואמרת" (כו ה)

אפשר לומר בדרך רמז, דבמצוות **'ביכורים'** ישנה מצוה של **ענין ודיבור** (מצות עשה רמד), דר"ת וס"ת של תיבת: **'בכורים'** הוא **'בס'** ואותיות הפנימיות הוא בגימטריא: **'לדבר' ע"ד הפסוק: 'ודברת בס',** מצוה של **דיבור.**

'השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל' (כו טו)

בפרש"י: **'עשינו מה שמוטל עלינו עשה מה שמוטל עליך.' שיומשכו הברכות.**

והא סיוס עשיית המצוה בכאן הוא **אמירתם,** דהוא מצוות עשה של: **'ואמרת לפני ה'.**

וב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ל"ד): **שהדיבור הוא כלי השפע, שבהם מקבלים השפע.** כמו שכתוב (דברים א'): **'ויברך אתכם כאשר דבר לכם'.**

היינו לפי הדבור כן השפע. וזהו בקשנים: דמכיון שיש כאן **'ואמרת'** דזהו: **דיבור, לכך בקשנים: 'וברך את עמך את ישראל'.**

והראיה, מיעקב בחיר האבות - שנסתלקה ממנו שכנה ורוח הקדש, עשרים ושנים שפרש יוסף ממנו. וכששמח בבשורתו כתיב: **'ותחי רוח יעקב, ששרתה עליו רוח הקדש.' ואמרו רבותינו ז"ל (פסחים קי"ז):** אין שכנה ואין נבואה שורה לא מתוך עצבות וכו'. וכן מצינו באלישע ובבני הנביאים, דכתיב (מלכים ב' ג' ט"ו): **'והיה כנגן המנגן. וכתוב (שמואל א' י' ה):** ילפניהם תוף וחליל וכינור והמה מתנבאים.

ואפילו בכל עבודת מצוה ותהילה, צריך שיהיה בתכלית השמחה, כמו שמצינו באב"י דהוה בדיח טובא ואמר: **תפילין קא מנחא.** וכן רב ברונא, משום דסמך גאולה לתפלה, לא פסק חוכא מפומיה כל ההוא יומא.

ברוך ה' זכיתי ושמרתי שבת, הנחתי תפילין...

וכך היה שח רבי לוי יצחק בנדר (שיש"י ו תיד): אדם שזכה וקיים איזו מצוה, בא אליו היצר הרע ואומר לו: **'וכי כבר מה עשית, מה חשוב המצוה שעשית, אין המצוה שעשית שווה כלום. אינך מהדר באמת בקיומם, ואינך עושה אותם לשם שמים וכדומה.'**

לאור זאת; צריך האדם בכל פעם ובכל אופן להתחזק בשמחת המצוה. לפני קיומם יאמר לעצמו: מה חשוב וגדול קיום המצוה שהולך אני לקיימם, בפרט מצות דאורייתא כתפילין, שבת, ציצית ועוד. ואחר שקיימם לשמח שוב במצוה שעשה, וישמח ויחזק עצמו ויאמר לעצמו: **ברוך ה' זכיתי ושמרתי מצות השבת והנחתי תפילין וכו' וכו'.** וכן בכל המצוות והמעשים טובים שעשה יודה לה' על הזכות הגדולה שזיכה אותו. ויתפלל לה' ויאמר: **אם באמת זיכיתי כבר במצוה יקרה כזו, עזרני להדר בה יותר ואזכרה גם להשיג מעלת המצוה יותר ויותר, וחוזר חלילה.**

אכן כן, הבה ונחשוב חשבוננו של עולם; הרי ב"ה אנחנו מקיימים את המצוות. לומדים, מתפללים, משתדלים בחסד ומוקפים אנו במצוות, למה שלא נשמח בכך? הרי שוויה, מעלתה ושכרה היא לאין ערוך - גם נצרך לכך שמחה, הודאה לה'. וזהו שלימותם של המצוות, האם לא כדאי הוא הדבר?!

עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה.

שירת הפרשה

"יתחת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת הָאֱלֹהִים בְּשִׁמְחָה נִקְרְאת בְּפִסְקֵי הַפְּרִיט וְהַתְּקַחָה."

שְׁלֵמוֹת הַמִּצְוֹת - בְּקִיּוֹמָם בְּשִׁמְחָה בְּדַבְּרֵי רַבְּנֵי הָאֶרֶץ מוֹבָא זֹאת הַפְּנִיָּה.

עֲבְדוּ אֶת הָאֱלֹהִים בְּשִׁמְחָה - בְּעֲבוּדְתֵּנוּ נִקְיָמָה כְּפֹן מִלֵּךְ הַמִּשְׁרָת בְּרַנְנָה - עַל זֹאת הַנִּזְכָּה!

פְּקוּדֵי הָאֱלֹהִים מְשַׁמְחִי לֵב נִזְכֵּר בְּקִיּוֹם הַמִּצְוָה פְּדֹאִית הִיא הַשִּׁמְחָה לְשִׁלְכָה בְּעֲבוּדָה הַתְּקָה.

בפרשייתנו, בתוכחה, אנו קוראים את הפסוק: **"יתחת אשר לא עבדת את ה' אלוךך בשמחה."**

בדברי היוהר הקדוש' (וירא קטו). נלמד מפסוק זה - על השמחה לכלליות בני ישראל: **'כהנים, לוויים וישראלים',** וכך הוא לשון, (מתורגם לשון הקודש): **ראה מה כתוב (דברים כח): 'יתחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל'. פסוק זה הוא סוד: 'יתחת אשר לא עבדת בשמחה' - בזמן שה' כהנים' היו מקיימים קרבנות ועולות, וזו היא 'בשמחה'. ויטוב לבב' - אלו ה'לוויים'. וימרב כל' - אלו 'ישראל' שהיו אמצעיים ביניהם... כמו שכתוב (ישעיה ט): **'הרביית הגוי לו הגדלת השמחה'. שמחה לכל בית ישראל.****

התוכחה לא בכדי להפילנו, אלא אדרבה!

הבה ונחזי שורות של חיזוק לנפש העייפה - בדברי התוכחה הקשים בפרשייתנו, מדברי מוהר"ן על פסוק זה, (ליק"ה בכור בהמה טהורה ד כ): **'בסוף התוכחה שהיא יראת העונש כתיב: 'יתחת אשר לא עבדת את ה' בשמחה'. והבן היטב - שזה העיקר שלא יפול על-ידי יראת העונש. רק מפחד העונש יתחזק לקיים דברי הצדיקים אמתיים, שמוזהירים את הגרוע שבגרועים להיות בשמחה בנקודות הטובות, שמוצא בעצמו עדיין כמבואר על הפסוק: 'אזמרה לאלוקי בעודי', ב'ליקוטי מוהר"ן'.**

ועוד בדבריו המרוויים על עבודת השם בשמחה, בפסוק זה (ליקוטי הלכות אישות ג ח): **'כי נקודת כל המצוות ומעשים טובים הוא השמחה, כמו שכתוב: 'פקודי ה' ישרים משמחי לב'. וכמו שאנו מבקשים תמיד: ונשמח בדברי תורתך ובמצוותיך לעולם ועד. כי עיקר שלימות העבודה של תורה ומצוות, הוא דייקא כשזוכים לעשותם בשמחה, וכמובא בספרים, ובפרט בכתבי האר"י - מגדל האזהרה לעסוק בתורה ובמצוות בשמחה, וכמו שכתוב: 'יתחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב'...**

דבר קדשו של רבי חיים ויטאל

דברים יסודיים בעבודת קוננו בזה העולם - בשמחה ובחדוה. וגודל הכרחיותה לעובדא ולמעשה, ע"פ פסוק זה שבפרשה, כותב רבי חיים ויטאל בספרו 'שערי קדושה' (ח"ב שער ד').

וכך הוא לשון הטהור: העצבות גורמת מניעת העבודה, וקיום המצוות ובטול עסק התורה, וכוונת התפילה. ומבטל מחשבה טובה לעבוד את ה'.

וההיפך, בהיותו עובד ה' יתברך בשמחה כמו שכתוב (תהלים ק' ב'): **'עבדו את ה' בשמחה'. כי השמחה מוסיפה חשק רב ואהבה להתדבק בו יתברך, וכתוב (דברים כ"ח): 'יתחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב'.**

כי העבודה אם היא בעיצוב, דומה לעבד העובד לרבו בנים עצבות וזועפות. וכתוב (משלי י" כ"ב): **'ברכת ה' תעשיר ולא יוסיף עצב עמה'. כי העיצוב הוא נמשך מזהמת סמא"ל ונחש - שהטילו באדם וחווה, כמו שכתוב באדם (בראשית ג' י"ז): 'בעיצבון תאכלנה' וכתוב (שם ט"ז): 'בעצב תלדי בנים', ועי"כ - הקב"ה ושכינתו מסתלקים מעליו.**

הַמִּשְׁךְ הַיָּמִינִי פְּרִיָּשָׁה

"וענו ואמרו אל כל איש ישראל קול רם" (כו יד)

ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (כג לו): דלפני התגלות בתורה ועבודת ה', יש לעצוק: ע' קולין, כמו היוולדת דצווקת לפני הלידה, וכנגד ע' תיבות שבמזמור 'ענן ה' ביום צרה'.
ואפשר לדייק על הכתוב בכאן 'קול רם' דנצטו ע"כ - שמיד בעמדם בכניסתם לארץ ישראל - דשם זכו לאור התורה ועבודת שמים, צריך להיות: 'קול רם'.
ואפשר להוסיף: דס"ת של: 'קול רם' - בגימ' ע' - כנגד הע' קולין.

"את ה' האמרת היום להיות לך לאלוקים" (כו יז)

'האמרת' - מלשון 'אמירה', ו'בליקוטי מוהר"ן' (תורה פ"ד): 'עיקר התחברות ודבקות להשם יתברך הוא על ידי התפילה'. וזהו: 'את ה' האמרת היום' - ע"י אמירה לה', 'להיות לך לאלוקים' דבקות והתחברות להקב"ה כביכול.

"וראו כל עמי הארץ כי שם יקרו נקרא עליך ויראו ממך" (כח י)

בדבריהם (סוטה יז). דפסוק זה סובב על 'תפילין', ובלשונם: 'אלו תפילין'. ואפ"ל: דהר"ת של זה הפסוק: 'וראו כל עמי הארץ כי שם יקרו' נקרא עליך ויראו ממך (עם אחד עשר התיבות) עולה במספר: 'אלו תפילין'.

"והיה אם לא תשמע בקול ה' אלוהיך... ובאו עליך כל הקלות האלה והשיגוך" (כח טו)

בדברי ה'דגל מחנה אפרים' ע"פ ה'תיקוני זוהר', שהתוכחה היא כולה ברכות גדולות. שהקב"ה כביכול לא יניח אותך שתלך בדרכיך, רק בעל כרחו תהיה דבוק בו. וזה 'והיה' לשון שמחה. ע"כ.
ואפ"ל בדבריו: בתיבה האחרונה של פסוק זה: 'והשיגוך' ר"ת וס"ת - הוא 'כ"י' - כמנן הוי"ה - רחמים בתוך התוכחה.

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה" (כח מז)

'בליקוטי מוהר"ן' (תורה כד): 'מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד'.
ואפ"ל בדרך רמז: "לא עבדת את הוי"ה אלקיך בשמחה ובטוב לבב" (עם האותיות, התיבות והכולל) גימטריא: 'דמצוה גדולה להיות בשמחה תמיד'. דבכאן לא קיימו מצוה זו. ודו"ק.

"לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם למען תדעו כי אני ה' אלקיכם" (כט ה)

אפ"ל דנקט בדוקא 'לחם ויין ושכר', כי הם המרחיקים מהכתוב: 'למען תדעו כי אני ה' אלקיכם'. דהא על לחם זה - כבר למדו חז"ל (יומא עה): 'לחם ששאלו שלא כהוגן'. ועל יין ושכר' כבר נכתב על יכלתם להרחיק את האדם מבוראו. וככתוב על יזיר: 'מיין ושכר יזיר'. וכן הוא בארכה במפרשי התורה על הפסוק (ויקרא ט מ) 'יין ושכר לא תשתה אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד' על הזהירות בשתייתם.

"ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשו" (כט ח)

אתם' אותיות: 'אמת'. ובתרגומו: 'למען תשכילו' - "בדין דתצלחו" - לשון הצלחה. שע"י אמת מצליחים. וכמובא ב'ספר המידות' (הצלחה יד): 'מי שאומר תמיד אמת הוא מצליח'.

בכוח
דקות
ורגעים
ספורים
של חיבור
- להפשיר
ולחמם
את ליבנו
לעבודתו
...יתברך...

זוית ראיה <<

סיפורים מאירים

סיפורי פרישה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

"ויביאנו אל המקום הזה" (דברים כו ט)

לקדושים אשר בארץ המה !

יותר מארבעים שנה, השתוקק החסיד הנודע בלהבת אש העבודה - רבי שמואל שפירא זצ"ל - להשתטח על ציונו של רבינו הק' ב'אומן'.

בכוח תפילותיו שבקעו רקיעים, זכה ונפתחו לו 'שערי ציון המצוינות', ולאחר תלאות רבות של

טלטולי הדרך, הגה הוא - עומד בחצר ה'ציון הקדוש'.

וכך תיאר מלווהו של רבי שמואל - צעדיו הראשוניים מלאות הוד וחרדת אלוקים, עם כנסתו

לציון.

בקול דממה דקה, ובשקט חרישי פסע רבי שמואל עם היכנסו לקדוש פנימה, כשהוא מתבטא:

דיש דעה שהיום: כ"ז בתמוז הוא יום הילולת יוסף הצדיק.

בקול מאופק, והפנמת האש קודש - החל לומר את ה'יהי רצון' לפני אמירת תיקון הכללי, תיבה

בתיבה. ואז כשהגיע לפסוק השלישי, של המזמור הראשון של: 'תיקון הכללי' בתיבות:

'לקדושים אשר בארץ המה' - נפרץ הסכר, כשפרץ בבכייה עצומה בתיבות אלו, תוך כדי שחזור

שוב ושוב על תיבות אלו: 'לקדושים - אשר - ב-א-ר-ץ - המה'.

נחלי דמעות שפך בתיבות אלו, כשחיברם יחדיו עם התיבות הבאים אחריהם: "ואדירי כל חפצי

בם..."!

והפטיר מלווהו, החסיד רבי יודל לייכטער, מ'מאנסי שבארצות הברית' - שהבכי של רבי שמואל

- כה נחרט בלבבו, שהביאו לו התעוררות ותפיסות חדשות לאורך כל שנות חייו.

"ישא ה' אלוהיך עליך גוי מרחוק... והצר לך בכל שעריך" (דברים כח. מט-נב)

או אני או הוא !

היה זה בשנת תקפ"ה, ה'צאר' הרוסי אלכסנדר הראשון מת, ואת מקומו ירש אחיו הצעיר ניקולאי,

שהיה שונא ישראל גדול, והרבה סבלו ממנו יהודי רוסיה. כשבין גזרותיו הקשות הייתה הגזירה

הקשה שקרעה כל לב: 'גזירת הקנטוניסטים' - בלקיחת ילדי ישראל לצבא הרוסי מגיל חמש,

'לעשרים וחמש שנה'. כן גזר גזירות רבות לשמירת התורה והמצוות בדרך היהדות הצרופה,

כשהפיץ בדעותיו הכפרניות את רוח ההשכלה לבני ישראל, ועם ישראל סבלו ממנו מרוות.

היה זה בראש השנה שנת תקפ"ז, עוד טרם החל הצאר בגזרותיו, הבחינו באי ה'קיבוץ הקידוש'

באומן לימי 'ראש השנה', בהחסידי השרף רבי שמואל איזיק מדאשיב - מגדולי תלמידי רבינו, שהוא

סובב הלוח ושוב, פניו להבים וכל כולו נראה מוטרד מאימה ופחד, כשהוא מלחש בשפתיו דבר

מה.

כשהטה אחד הנוכחים את אזנו לשמוע מה בפיו - שמעו איך שהוא אמר: "או אני או הוא"...

אך עדיין לא ירדו לסוף דעתו.

והדבר נשנה גם ב'שמחת תורה' בעת ריקודי ההקפות, כשנעצר רבי שמואל איזיק כמה פעמים

בזעקתו: 'אָדער איך אָדער ער ! או אני או הוא' !

רבי שמואל איזיק שצפה ברוח קדשו את הגזירות הקשות, ורוח הכפירה שתתפשט בעולם -

עם עלייתו של המושל החדש, עוד בטרם שהחל את גזירותיו, לא היה יכול לעמוד בצערם הגדול

של בני ישראל, ואכן כדברתו כך קרה, שבשנה זו נפטר לבית עולמו.

"כי שם ה' נקרא עליך" (דברים כח י)

פנים חדשות !

היה זה פעם, עת שעמד רבי נתן עם ה'טלית' על כתפיו לפני עטיפת הטלית שבתפלת שחרית,

סיפר לו אחד סיפור מהצדיק רבי יבא מאוסטרהא, תלמידו של ה'תולדות יעקב יוסף', וכך היה

סיפורו:

הלך פעם רבי יבא לאסוף צדקה, ונכנס לביתו של עשיר גדול לבקש הימנו מעות לצדקה, אולם

העשיר לא אבה לתת לו ממתנת ידו.

לביניים, הלך רבי יבא וקיים איזה מצוה, ובסימומה חזר שוב לבית הגביר ובקש ממנו שוב צדקה,

והנה העשיר נותן לו צדקה ביד רחבה.

ורבי יבא הטעים זאת, שבזכות עשית המצווה שקיים, קיבל פנים אחרות, ולכן כשבקש צדקה

פעם נוספת מהעשיר, נתן לו כבקשתו.

בשעת מוהר"ת סיפור זה, התעטף בהתלהבות בטליתו, ולאחר העיטוף כשגילה את פניו, אמר

לא לו שעמדו בסמוך לו: "נכון יש לי כבר עתה פנים אחרות?". "איך האב שוין איצטער א אנדער

פנים"...

מן הכּוּר הַהוּא יִשְׁקוּ הַמְּאֻרִים | אומרים תהלים

לְיָמֵינוּ יִקְרִי! נִמְצָאִים אֲנִי בְיָמֵי הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת, הִנֵּה כָּבוֹד רֵאשׁ הַשָּׁנָה, עֲשֵׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה

וְיָמֵי הַכְּפֻרִים, יָמִים שֶׁבָּהֶם אֲנִי חוֹזְרִים בַּתְּשׁוּבָה - וּמְרַבִּים בַּתְּפִלָּה וּתְחִנָּה.

בְּיָמֵים אֵלֶּה עִם יִשְׂרָאֵל מְרַבִּים בְּאִמְרֵי "תְּהִלִּים", וְכָבוֹד כְּתוּב: שֶׁכָּל סֵפֶר תְּהִלִּים יֵשׁ מֵאָה

וּחֲמִשִּׁים מִזְמוּרִים, וּפְעָמִים כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים זֶה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת, מִמֶּנּוּ תֵּבֶת "כָּפֹר", שֶׁרַבִּים הֵם הַנוֹהֲגִים

לְסֵים בְּיָמֵי רַחֲמִים אֵלֶּה פְּעָמִים אֵת כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים, כְּסֻלָּה - לְכַפֵּרֶת הַעֲוֹנוֹת.

וּבְגִדֵל מַעֲלֵת תְּהִלִּים נוֹכַח לְלַמֵּד מֵהַסְפּוֹר שֶׁסֹּפֶר רַבְּנוֹ: הִיָּה פֶּעַם שְׁנֵי נְעִירִים קִטְּנִים שֶׁאֶהְבוּ

מְאוֹד אֶת זֶה, פֶּעַם אֶחָד נִחַלֵּשׁ אֶחָד מֵהֶם, וְחָבְרוּ הַצֵּטָעֵר מְאוֹד מִכָּן, וְשָׁאַל מֶה לַעֲשׂוֹת שֶׁיִּבְרִיא

חֲבֵרוֹ, וְאָמְרוּ לוֹ שֶׁיֹּאמֶר תְּהִלִּים, וְהָחֵל לומר תְּהִלִּים בְּתַמִּימוֹת, וּבְכָל פֶּעַם שֶׁאָמַר כְּמֵה מִזְמוּרִים -

שָׁאַל אֶם חֲבֵרוֹ הִבְרִיא, וְכֵן הִיָּה כְּמֵה פְּעָמִים, וְאָמְרוּ לוֹ שֶׁעֲדָן הוּא חוֹלָה, וְאָמַר עוֹד תְּהִלִּים, עַד

שֶׁהָיָה לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה. מִכָּאן נוֹכַח לְלַמֵּד כּוֹחַ אִמְרֵי תְּהִלִּים.

וּבְלִקְוֵי מוהר"ן כְּתוּב - שֶׁתְּהִלִּים מְסַלֵּל לְפִתְיֹת שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה, כָּל אֶחָד וְהַשְׁעָר שְׁלוֹ.

נִגְצָל מִיָּמֵי קְדוּשָׁתָם אֵלֶּה בְּאִמְרֵי תְּהִלִּים, שֶׁדוּר הַמֶּלֶךְ חָבְרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. נִרְבֶּה בְּאִמְרֵי תְּהִלִּים,

עוֹד מִזְמוֹר עוֹד מִזְמוֹר, וְנִזְכֶּה לְבִטָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, לְתִשְׁבּוּבָה, וּלְשִׁנָּה טוֹבָה וּמְנוּחָה.

לקבלת העלון: ys0527168275@gmail.com | 052-7168275 | לשמיעת שיעורי הרב יהודה צבי שפירא בקול הלשון: 03-6171111 | שלוחה: 7999126 * כל הזכויות שמורות!